

Arrest

nr. 234 554 van 27 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. LUCAS
Filips de Goedelaan 11
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. VAN HELLEPUTTE, die loco advocaat N. LUCAS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 2 oktober 2019 een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Met een beslissing van 5 november 2019 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Diezelfde dag werd in hoofde van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten(1)

[...]

Nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2)' tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

REDEN VAN DE BESLISSING

Artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.19/80: Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Het feit dat betrokkene een partner heeft, die legaal verblijft in België, geeft hem niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat hem eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren.

Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen, betekent geen breuk in de familiale relaties. Betrokkene kan tijdens zijn afwezigheid contact houden via diverse moderne communicatiemiddelen. Meneer kan na zijn tijdelijke afwezigheid het gezinsleven in België weer verder zetten.

Wat een eventuele schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende:

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene een belemmering vormt voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.“

Verzoeker diende tegen de beslissing tot het onontvankelijk verklaren van zijn aanvraag een beroep in dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is gekend onder het nr. 241 206. Dit beroep werd door de Raad bij arrest nr. 234 553 van 27 maart 2020 verworpen.

2. Rechtspleging

Verzoeker stuurt op 18 februari 2020 een brief aan de Raad waarin hij stelt nieuwe elementen aan de Raad te bezorgen overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling is echter een specifieke bepaling die geldt voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ze is niet van toepassing op een annulatieberoep als het onderhavige, gericht tegen een beslissing van de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Onder de hoofding “De gegrondheid van huidig beroep” zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.2.1. Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de bestreden beslissing:

a. *Disproportionele maatregel en moeilijk te herstellen nadeel*

2.2.2. Verzoeker deed een aanvraag tot erkenning van zijn kind, A. N., geboren te BRUGGE op 17 oktober 2019. (stuk 11) Het acteren van deze erkenning werd uitgesteld voor twee maanden op 15 november 2019, gezien men de motieven van de erkenning verder wou onderzoeken, (stuk 10).

Verzoeker trad in het huwelijk in Tunesië met mevrouw N. M., geboren op 17 mei 1990, te SOUSSE. (stuk 12). Zij is tevens de moeder van het kind, waarvan de erkenning door verzoeker momenteel hangende is.

2.2.3. De bestreden beslissing is een schending op het recht op privé- en familielevens zoals omschreven in art. 8 EVRM. Door de bestreden beslissing, zal verzoeker het land moeten verlaten, terwijl de voormelde procedure tot erkenning van verzoeker zijn kind hangende is. De erkenning van zijn kind door verzoeker wordt door het bevel tot verlaten van het grondgebied dan ook gehypothekeerd.

2.2.4. Het hypothekeken van de beslissing bestaat eruit dat, indien er verdere informatie moet verstrekt worden met betrekking tot het onderzoek tot eventuele schijnerkenning, wat voor alle duidelijkheid in casu niet het geval is, dit niet zal kunnen wanneer het bevel tot verlaten grondgebied wordt uitgevoerd.

Indien er door deze reden de erkenning van zijn eigen kind niet zal worden uitgevoerd, staat dit een gezinshereniging in de weg. Hierdoor zal verzoeker de belangrijke eerste mijlpalen van zijn zoon missen en eveneens zal hij met zijn zoon een eerste belangrijk hechtingsmoment missen.

b. *Miskenning van de noodzakelijkheidsvereiste*

2.2.5. Zoals gesteld door de Raad van State (Raad van State 100.587, 7 november 2001) maakt een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar het zijn/haar land voor de tijd die vereist is om bij de bevoegde diplomatieke overheden de verblijfsvergunning die hij/zij aanvraagt te verkrijgen, een inmenging uit in zijn/haar privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 EVRM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbieding van zijn/haar privé- en gezinsleven.

Deze toets werd in casu in geen geval uitgevoerd, minstens blijkt ze niet uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker verbleef enkel in België om bij zijn vrouw en kind te kunnen zijn.

Dat verzoeker door de bestreden beslissingen elk contact met zijn vrouw en kind zou verliezen, werd in geen geval in overweging genomen. Evenmin het feit dat een procedure loopt tot erkenning.

Nochtans geldt zelfs de verplichting om een bevel uit te vaardigen uiteraard NIET indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt (Kamer 2011-12, 1825/1, 17).

Immers, zoals Uw Zetel (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 14.727, 31 juli 2008) terecht oordeelde stelt art. 7 wet van 15 december 1980 de administratieve overheid niet vrij van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven. Een van die verplichtingen heeft betrekking op de bescherming van de rechten gewaarborgd door art. 3 en 8 EVRM, die directe werking hebben.

De overheden zijn desgevallend gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

Bijgevolg mag de administratieve overheid geen automatische toepassing maken van art. 7 wet van 15 december 1980, wanneer de betrokkene elementen heeft aangebracht waaruit

een mogelijke schending blijkt van een fundamenteel recht dat erkend wordt door en directe werking heeft in België.

In casu wijzen alle elementen echter in de richting van een automatische toepassing.

Immers zelfs indien Uw Zetel van oordeel is dat er in casu gronden aanwezig zijn teneinde een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen - quod non - dan nog dient de toets aan art. 8 EVRM te worden uitgevoerd, hetgeen in casu uitmondt in een schending van het desbetreffende mensenrecht (Raad van State 111.581, 16 oktober 2002)."

3.2.1. De verwerende partij stelt in eerste instantie in haar nota dat, niettegenstaande artikel 36/69, §1, tweede lid, 4° juncto artikel 39/78 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift een uiteenzetting van de middelen moet bevatten, dat onder "middel" moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die door de bestreden beslissing werd geschonden en dat er in casu geen sprake is van een dergelijke omschrijving, zodat er geen middelen zijn in de zin van de voormelde bepalingen. Zij kan, zo stelt zij, zich niet verweren tegen een argumentatie die niet werd uitgewerkt.

3.2.2. De Raad stelt vast dat de verwerende partij verderop in haar nota betoogt dat uit een welwillende lezing van het ingediende verzoekschrift blijkt dat de schending van artikel 8 van het EVRM, van de noodzakelijkheidsvereiste en de kennelijke onredelijkheid en de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. Het middel zal dan ook vanuit die optiek worden onderzocht.

3.3. Verzoeker betoogt dat een schending voorligt van zijn recht op privé- en familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM, doordat hij hangende de erkenningsprocedure aangaande zijn kind het land moet verlaten en deze erkenning daardoor wordt gehypotheciseerd. De Raad stelt echter vast dat uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat deze erkenningsprocedure inmiddels zijn beslag heeft gekregen, de akte van erkenning voorligt en het kind de achternaam van verzoeker heeft overgenomen. Uit niets blijkt dat verzoeker inmiddels werd gedwongen het grondgebied te verlaten. Derhalve heeft verzoeker geen belang meer bij het desgevallend gegrond bevinden bij deze grief.

3.4. Verzoeker betoogt verder dat hij in België verbleef om bij zijn vrouw en kind te kunnen zijn, dat hij door de bestreden beslissing elk contact met hen zou verliezen en dat niet blijkt dat dit in overweging werd genomen, terwijl de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij niet vrijstelt om de rechten gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM te respecteren. In casu werd automatisch toepassing gemaakt van het voormelde artikel 7 van de Vreemdelingenwet, nu niet blijkt dat een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM werd doorgevoerd.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. In het bijzonder moet erop worden gewezen dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland en niet de verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt onmiskenbaar dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat hij een partner heeft die legaal in België verblijft, maar heeft geoordeeld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om zich in regel te stellen door aldaar een machtiging te vragen, geen breuk in de familiale relaties betekent, nu verzoeker na zijn tijdelijke

afwezigheid het gezinsleven weer in België kan verderzetten, zodat geen schending van artikel 8 van het EVRM blijkt. Daarbij is rekening gehouden met het feit dat verzoeker en zijn partner tijdens zijn afwezigheid contact kunnen houden via de diverse communicatiemiddelen. Verzoeker brengt geen enkel concreet argument bij waaruit zou blijken dat deze belangenafweging –die geenszins wijst op een automatisme- kennelijk onredelijk is in het licht van de voormelde uitgangspunten of in strijd met artikel 8 van het EVRM. Waar verzoeker overigens nog een privéleven aanhaalt, kan worden volstaan met de vaststelling dat hij op geen enkele wijze met concrete elementen aantoont dat hij in België een beschermenswaardig privéleven zou hebben.

In de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening werd gehouden met het kind van verzoeker. Dit kan de verwerende partij echter niet ten kwade worden geduid. Zoals bij de feitenuiteenzetting is gebleken, werd voorafgaand aan de thans bestreden beslissing -met name op 5 november 2019- beschikt op de aanvraag die een maand voordien, op 2 oktober 2019, door verzoeker werd ingediend op grond van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet. De Raad heeft in het kader van het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend vastgesteld dat verzoeker had nagelaten om buitengewone omstandigheden ter kennis te brengen van de verwerende partij en dat hij, na de geboorte van zijn zoon op 17 oktober 2019 had nagelaten dit ter attentie te brengen van de verwerende partij door een actualisering van zijn aanvraag. De verwerende partij kon aldus geen rekening houden met gegevens die haar niet ter kennis waren toen zij het bevel om het grondgebied te verlaten nam en verzoeker maakt niet aannemelijk dat zij anderszins op de hoogte had moeten zijn van de geboorte van zijn zoon.

Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij en zijn gezinsleden zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevinden dat zijn tijdelijke verwijdering, zoals hiervoor al werd gesteld, in casu alsnog in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM.

3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS